

Jorma Huhtala

TSADIN POIKA

Tsadin poika

romaani

Jorma Huhtala

*Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci,
lectorem delectando pariterque monendo.
- Horatius*

Jorma Huhtala

Tsadin poika

Lapsi pilvien pimeäin
Osa 2

Kirjoittaja on seuraavien
yhdistysten jäsen:

Suomen Tietokirjailijat STIK ry
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura SKS ry
Helsingin Kirjailijat ry – Helsingfors Författare rf

© 2011 Jorma Huhtala ja Pekka Lönngren/Ticomp Oy
Kustantaja: Ticomp Oy, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-92-9670-5

Kirjoittajan aiemmin julkaistut teokset:

LAKEDAIMON – Laulurunoja sodasta, työttömyydestä
ja rakkaudesta 2011
ISBN 978-952-498-575-8
Books on Demand GmbH, Saksa

Uima-altaaseen syntynyt kala 2009 ja 2011 (uudistettu painos)
ISBN 978-952-92-5632-7, ISBN 978-952-92-9669-9
Ticomp Oy, Helsinki, Suomi ja Books on Demand GmbH, Saksa

Majoitusliikkeen turvallisuusriskit ja riskien hallinta 2004
ISBN 951-37-3810-8
EDITA Publishing Oy, Helsinki

Ulkomaanmatkailijan turvaohjeet 2002
ISBN 951-98-200-1-9, ISBN 951-98-200-2-7 (CD)
SECURUS, Helsinki

Ulkomaille matkustavan turvapassi 1999
ISBN 951-98-200-0-0
HOTSEC Oy, Espoo

Turvallisuus hotelli- ja ravintola-alalla 1997
ISBN 951-9185-06-2
RESTAMARK, Helsinki

Vanha Taistelija 1995 Laulukokoelma sotiemme veteraaneille
HOTREC, Helsinki (SibA, 15 laulua)

Maksutavat ja maksuvälineet 1988
ISBN 951-860-813-X
VAPK ja Ammattikasvatushallitus, Helsinki

Kokous- ja konferenssipalvelut hotelli kannalta 1987
HAAGA INSTITUUTTI, Helsinki

Hotel Manual - Teorian opiskelusta käytännön
työn osaamiseen 1985
HAAGA INSTITUUTTI, Helsinki

Tsadin poika

SISÄLTÖLUETTELO

	sivu
<i>ESIPUHE</i>	7
1. Alkupäivien hämmennyksiä Helsingissä	10
2. Veriset kädet ja mustiinpuettu nainen	20
3. Tsadin pojaksi	33
4. Kasvatuksen lyhyt oppimäärä	39
5. Palaneen käryinen alkutaival	42
6. Pääkaupungin rakentajat	51
7. Akateemis-inhimillistä oppia	53
8. Ulkoruokinnassa	56
9. Nälkäinen ei polje paikallaan	63
10. Pastorin vuohenmaitokaupat	77
11. Rautalankaa ja pumpernikkeleitä	86
12. Katuja dallaten Rööperin kouluun	96
13. Maisteri Pullisen Hvouga Magister	104
14. Makeaa elämää Tehtaankadulla	113
15. Kissanpäivät päättyvät	122
16. Asumisen kirjoja ja television tulo	127
17. Monenlaisia lahjakkuuksia	132
18. Mukana eläjiä ja sivustakatsojia	138
19. Loistava harmonikansoittaja	146
20. ”Gubbe” Kivijärven upea oivallus	154
21. Kenraalin poikien traaginen kohtalo	159
22. Mahonkikitara	165
23. Apua hakemassa ja saamassa	178
24. Autovanhuksen viimeinen kiusaus	181

25. Unohtumattoman läpitunkeva elämys	189
26. Hessu Lahtisen korkeakoulussa	198
<i>LOPPUSANAT</i>	211
<i>Latinankieliset aforismit ja niiden käännökset</i>	213
<i>Lukijalle tiedoksi</i>	215

Esipuhe

Rakas Lukija. Nimeni on Kaarlo Juhana Salokorpi. Edellisessä kirjassani "Uima-altaaseen syntynyt kala" minä kerroin varhaislapsuudestani, sukuni vaiheista, ja perheeni omalaatuisesta elämästä varuskunta-alueilla eri lääneissä. Monien vaiheiden jälkeen perheeni viimein muuttaa minun 10-vuotispäivänäni Helsinkiin. Uskoin, että tämän viimeisen muuton myötä sen loputon vaellus oli vihdoin päättynyt. Mutta ei se niin ollut. Muuttamiset jatkuivat, tällä kertaa ja tässä vaiheessa vain saman kaupungin sisällä.

*Minulla on ollut onni ja etuoikeus saada tavata "Aikuisten heimoaksi" kutsumani ihmisryhmän edustajia. Se heimo koostui joukosta loistavia ihmisiä, jotka olivat ottaneet sanattomalla sopimuksella kollektiivisen vastuun nuorison ohjaamisesta oikealle tielle. Tietenkin heidän uurastuksensa täytyi keskittyä pääasiassa minunlaisiini ylivilkkaisiin poikalapsiin. He rakensivat lasten ja nuorten ylle eräänlaisen turvakaaren, joka varjeli meitä meidän omalta levottomuudeltamme ja ympäröivän maailman kaikelta pahuudelta. Sen he tekivät viisaasti ja oivallista psykologista silmää osoittaen. Kiitollisuuttani heitä kohtaan en ole koskaan unohtanut. *Lux perpetua luceat eis. Anna ikuisen valon loistaa heille.**

Olen saanut heiltä voimaa vielä senkin jälkeen, kun he ovat jo jättäneet tämän ajan. Mortui vivos docent. Kuolleet opettavat eläviä. Suuri toiveeni on, että heitä ja heidän kaltaisiaan edelleen on. Pelkään kuitenkin, että tätä heimoa yritetään ajaa sukupuuttoon muka tarpeettomana ihmisryhmänä. Jos niin on, se on mitä suurin erhe ja kasvatuksellinen tragedia, joka ei voi palvella mitään hyvää tarkoitusta.

Monien nuorten hätähuutoja kutsutaan usein vain rikoksiksi, koska niihin tekoihin johtaneita syitä ei ole pohdittu riittävän syvällisesti eikä tarpeeksi. Monien nuorten tarkoituksellinen kollektiivisen identiteetin ulkopuolelle jättäytyminen on huolestuttava merkki näköalattomuudesta, toivon menettämisestä, ja visioista ja unelmista luopumisesta. Olen huolissani, mutta silloin en tätä kaikkea vielä ymmärtänyt, koska se ei koskenut minua itseäni. Helsingistä tuli kaikesta huolimatta sieluni henkinen koti, johon aina palaisin lukemattomilta matkoiltani. Olin ottamassa ensimmäisiä askeleitani myös tekojeni vastuunkantajana. Ne eivät olleet perustuneet pahaan tahtoon ketään kohtaan, mutta olin usein saanut tuntea syntyneeni juuri sopivaksi istutettavaksi maailman kaikkien ikävien tapausten jalkapuuhiin. Olin lapsi pilvien pimeäin.

Olin oppinut voittamaan ystäviä nopeasti, koska tiesin kohta jo taas menettäväni heidät. Minunlaiseni itselleen nauramaan kykenevät ihmiset menettävät ihmissuhteita jo siksikin, että he riistävät kaunaisilta lähimmäisiltään vahingonilon kyseenalaisen riemun. Olin päättänyt jääräpäisesti uskoa elämän oikeudenmukaisuuteen. Tajusin, että kaikki mitä sen pyörivälle kehälle pannaan, tulee jossain vaiheessa lähettäjälleen sellaisenaan takaisin – oli se sitten hyvää tai paha. Niin vain käy.

Edessäni oleva elämä tuli kaikessa raadollisuudessaan haastamaan minut uusiin, ällistyksen ja järkytysten täyttämiin kokemuksiin, joista minun oli pakko selviytyä. Ne on näissä tarinoissa kerrottu, kun en minä osaa olla niistä kertomattakaan. Lapsuuteni kultareunaisten, valkoisten taivaanlampaiden pilkuttamalle sini-taivaalle alkoi vähitellen kerääntyä tummenevaa pilvipoutaa, jonka saattoi aavistaa vetävän perässään synkempiä pilvimassoja salamoineen ja jyrähdyksineen, ja tuovan mukanaan yhä hyisem-

piä tuulia elämäni lakeuksille. Niin todella myös kävi. Lapsuuteni kokemukset alkoivat siinä vaiheessa tuntua vain tyveneltä myrskyn edellä.

Monet elämäni tapahtumat ovat koetelleet uskoani ihmisiin, mutta toisaalta monet jaloiksi kokemani ihmiset ovat saaneet minut ymmärtämään ja hyväksymään elämää ja sen tapahtumien syitä paremmin. Heidän ansiostaan minun toivoni on saanut elää. Dum spiro, spero. Niin kauan kuin hengitän, toivon.

Kaikkia muitakaan asioita en voinut siinä vaiheessa ymmärtää, jos vieläkään, mutta en silti voi olla vaiti eräistä elämäni myrskyjä edeltävistä vaiheista. Elämän viisautta opitaan vain vähitellen ja kokemusten myötä. Niistä vaiheista kerron tässä kirjani toisessa osassa "Tsadin poika", edes jonkinlaisen oikeudenmukaisuuden nimissä, ja sen antamin valtuuksin.

K.J.S.

1. Alkupäivien hämmennyksiä Helsingissä

– Kyllä Kaivari on ehdottomasti paras paikka siihen tarkoitukseen, Wexa totesi kuin itsestäänselvyytenä vasta pari päivää ensitapaamisemme jälkeen ja jatkoi: ”Se vain on paras paikka kesyjien oravien metsästyksen”.

– Kaivari?, mikä se sellainen paikka on, minä ihmettelin vasta pääkaupunkiin muuttaneena uutena ”toukohousuna”.

– No, Kaivopuisto tietenkin, se on tuolla Tähtiksen takana, hän totesi kuin jokapäiväisestä asiasta. Minä en ollut koskaan kuullut kummastakaan paikasta sitä ennen, joten ihmetykseni oli ymmärrettävä. Olin kertonut tälle samassa talossa asuvalle sukulaispojaleni Nuorvalan Karin kesystä oravasta ”Tupsusta”, jonka olin tavannut Tikkakosken koulussani samana keväänä, ja ilmoittanut Wexalle haluavani samanlaisen itsellenikin. Kaivariin me olimme päättäneet toiveikkaina saman tien lähteäkin.

Ensimmäinen Helsingin-asuntomme sijaitsi Pohjoisella Makasiinikadulla, sen numerossa 9. Talon kaikki asukkaat talonmiestä lukuun ottamatta olivat taas Puolustusvoimien kantahenkilökuntaa. Talonmiehen virkaa toimittavalla Lahtisen Hessulla oli Tali-Ihan-talan sotamuistonaan lasisilmä vasemman silmänsä paikalla. Hän ja vaimonsa Aune suhtautuivat pihan lapsiin harvinaisen ystävällisesti ja kärsivällisesti, minkä minäkin sain moneen kertaan kiitollisena huomata. Mutta älkäämme kiirehtikö asioiden edelle.

Kesäkuun toisena päivänä eli 10-vuotispäivänäni me olimme juuri pari tuntia aikaisemmin saaneet koko muuttokuormamme varusmiesten kantamina sisään ja alkaneet purkaa isän pakkaamia huonekaluja sanomalehti- ynnä muista kääreistään, kun ovikello soi. Ovella seisojia minua pienempi tummatukkainen, nappisilmäinen kaveri, joka esittäytyi sukulaispojaksemme ja joka ilmoitti nimekseen ”Wexa”. Kysymyksessä oli todellakin sukulaistemme ja ikätoverini Pukkilan Seppo, joka oli saanut lempinimensä toisen etunimensä perusteella. Se kun oli Veikko.

Itse muistin esittäytyä Kaarloksi. Minulla ei oikeastaan koskaan ollut erityisempää muuta kutsumanimeä. ”Kaloksi” minua ei enää kukaan kutsunut, ja se nimi saikin minun puolestani jäädä varhaislapsuuteeni. Wexa tuli muutta mutkitta sisään tervehtimään myös isääni, joka äimisteli miehenalun pikkuvanhaa reippautta. Wexa käveli ujostelematta suoraan isän luo ja ojensi kätensä.

– Tervetuloa taloon koko meidän perheemme, Pukkiloiden, puolesta.

– Jauhah.. no, kiitosta vaan, kiitosta vaan, isä sai ähkäistyksi. Pukkilan *Joukon* poikiakos sinä sitten olet, vai?, hän oletti aivan oikein.

– Niin olen, Wexa myönsi, ja on minulla isovelikin. Sen nimi on Jorma, mutta häntä kutsutaan Jorkiksi. Hän on Kaarlo ja minua pari vuotta vanhempi.

– No niin, no niin, sillä lailla, sillä lailla, isä toisteli vähän hajamielisen oloisena, sanopa terveiset vanhemmillesi minulta. Kyllä tässä vielä tavataankin, kunhan ehditään purkaa nämä hiivatin... tai siis nämä muuttotavarat tässä ensin ja asettua kunnolla taloksi, isä sanoi meihin päin vilkaisten, ja vähän painottaen sanoja ”kunhan tässä ehditään” viestittääkseen, että sillä hetkellä oli muita, tärkeämpiäkin kiireitä kuin sukulaisten vierailut keskellä tätä vielä purkamaton kaaosta, ja ettei ylimääräistä seuraa liiemmälti kai-

vattu juuri nyt.

Silti isä ei tietenkään voinut olla muistamatta, että Joukon veli, laulaja Jorma Pukkila oli esiintynyt komeasti isän ja äidin omassa häätilaisuudessa, joka oli pidetty Kauhavan kirkossa tapahtuneen vihkimisen jälkeen. Pukkiloiden aikuiseen veljessarjaan kuului vielä kolmaskin veli, Jouni, musiikkimiehiä hänkin. Juuri tätä samaa sukua olivat myös Iisakki ja Jaska Pukkila, joka ”oli se kolmas samanmoonen”. Kauhavan ”ruma faltesmanni” Aadolf Hägg-lund oli pitänyt kortteeriaan puolestaan Iisakki Pukkilan talon yläkerrassa Kauhavalla. Kyllähän isä tämän kaiken muisti, mutta oli tapansa mukaan hermot vähän kireällä, niin kuin aina lukuisten muuttojemme yhteydessä. Hän oli useaan otteeseen jo todennutkin, että ”yksi muutto vastaa pientä tulipaloa”. Mutta hän koitti parhaansa mukaan säilyttää kärsivällisyytensä tässä erityisessä tilanteessa.

– Nyt juuri on sen verran kiirettä, että ei tässä muuta ehdi tehdä, hän huoautti. Wexakin ymmärsi, että häntä ei tämän häsäkän keskelle kovasti kaivattu. Silti hän kysyi: ”Pääsekö Kaarlo ulos leikkimään”? Isän kulmat olivat taas menossa kurttuun, mutta sitten hän ilmeisesti tuli siihen tulokseen, että ehkä olikin parempi saada olla yksin tämän sydämelle ja hermoille käyvän ruljanssin keskellä. Olin auttamishalussani kysynyt jokaisen paketin kohdalla, mihin mikäkin niistä kuului. Isä oli joutunut kerta kerran jälkeen keskeyttämään omat senhetkiset askareensa ja ajatuksensa ja keskittymään vastaamaan minun loputtomiin kysymyksiini. Vaikka hän tajusi, että minä yritin vain auttaa häntä, se ilmeisesti kävi kuitenkin hänen voimilleen ja sekoitti hänen oman työskentelyrytmiänsä lukemattomia kertoja. Isä oli muuttojen yhteydessä lähes yhtä kireä kuin pappi heinätoiden aikaan pelloillaan. Niinpä lupa ulos menemiseen heltisi lopulta juohevasti.

– No, alkakaahan laputtaa siitä nyt sitten. Luulenpa, että kaikki me huokasimme helpotuksesta tämän päätöksen tultua tehdyksi.

Painuimme Wexan kanssa ulos asfalttipihalle, joka oli ensimmäinen ihmetyksen aiheeni. Meillä ei ollut koskaan aikaisemmin ollut asfalttipihaa. Porissa Presidentin puistokadullakin se oli ollut sentään nurmikkoa ja hiekkaa. Tämä helsinkiläinen piha oli sinänsä nähnyt parhaat päivänsä vuosia aikaisemmin. Asfaltin pinta oli kulunut ja säröinen ja sieltä täältä puuttui jopa isoja kappaleita. Niiden kuoppien kohdalla näkyi vain hiekkaa tai kalliota. Talomme ei sijainnut suoraan kadun varressa, vaan sisäpihalla. Kadun varressa oleva talo, joka muodosti sen puoleisen ”muurin” sisäpihaamme, oli entinen Pääesikunnan talo, jonka Kaartintorin puoleiselta parvekkeelta oli itse marsalkka Mannerheim kuulemani mukaan pitänyt ainakin yhden puheen torille kokoontuneille joukoilleen.

Se talo oli nyt muuten tyhjillään, mutta sen alakerrassa oli pesutupa, jota edelleen käytettiin. Sen kyljessä meidän sisäpihaamme puolella oli myös matala piharakennus, oikeastaan vaja, joka piti sisällään kaikki talonmiehen vuoden mittaan tarvitsemat työkalut, kuten lumikolat, harjat, rikka-astiat ja muut. Pieni nurkkaus toimi myös talonmiehen verstaana, jossa tämä vanhan ajan kunnon talonhoitaja korjaili monitaitoisena miehenä milloin mitäkin. Mah-tavan höyläpenkin lisäksi vajassa oli metallityöpöytä, ja aika mit-tava kokoelma kaikkia mahdollisia puu- ja metallityökaluja. Siitä verstaasta tuli aikanaan minun ensimmäinen ”elämän korkeakou-luni”, jossa sain Hessulta oppia miehen haaveista ja niiden toteut-tamisen tärkeydestä. Hän oli minulle kaikessa kiltteydessään ja kärsivällisyydessään yksi *aikuisten heimon* ehdottoman eliitin hie-noimpia edustajia joitakin aikoja myöhemmin.

Varsinainen muuri oli kuitenkin se, joka erotti Pohjoisen Maka-

siinikadun talot numerot 7 ja 9 toisistaan. Se oli ainakin kuusi metriä korkea. Joku oli yrittänyt kehnokolla menestyksellä istuttaa sen pintaan villiviiniä, joka olisi kunnolla kasvaessaan hieman pehmentänyt karuhkoa pihamaisemaa. Mutta ei se kasvi oikein tuntunut saavan elinvoimaa mistään. Muutama lehti näkyi siellä täällä puoliksi kuivuneessa varressa, joka sai pientä tukea muutamasta muurin seinään isketystä naulasta ja hapertuneista langanpätkistä niiden välillä. Sen verran olin maalla asunut ja kasveistakin jotakin oppinut, että ymmärsin tämän kasvin elävän pelkällä sitkeydellään. Muurin juurella oleva ikivanha ja aikoja sitten voimansa menettänyt multa oli puoleksi hiekkaa ja kaiken kaikkiaan sen paksuus ei ollut kuin viisi senttiä, mikä oli helppo havaita yhdellä kepin kuopaisulla. Sen alla olikin sitten jyrkää kalliota. Oli kummallista, että kasvissa yleensä oli jonkinlaista elämää.

Vastakkaisessa päässä pihaa oli metallinen verkkoaita, joka eristi pihan vasta aloitetusta rakennustyömaasta. Wexa kertoi, että siihen oli nousemassa Helsingin Rakennusviraston uudisrakennus. Samassa talossa se virasto on muuten edelleenkin. Verkkoaidan takana oikealla oli puolestaan Handelsgilletin piha-alue ja ravintolat. Se on samalla paikallaan vielä tänäkin päivänä. Vanhan ja kunnianarvoisan, jalopuulla paneloidun klubiravintolan tilalla on nykyään ravintola Cantina West. Alkuperäiset jalopuupaneelit ovat nykyisten kaktusaiheisten maalausten ja muiden koristeiden takana piilossa. Tuskinpa Sakke Järvenpää ja hänen sisustajakumppaninsa olivat harkinneetkaan niiden poistamista. Voi olla, että paikka on suojelukohde, jolloin se ei olisi ollut mahdollistakaan.

Meidän talossamme oli kolme porttikongia: yksi vei kadulle, toinen takapihalle ja kolmas ”takapihan takapihalle”, kuten talon pojat sitä kutsuivat. Viimeksi mainittu oli itse asiassa suljettu käytöstä ja portin suuaukkoa peittämään oli tehty ainakin kaksi ja puoli metriä korkeat puiset ovet, joiden keskivaiheilla roikkui suuri munalukko. Ovien alle jäi kuitenkin parinkymmenen sentin korkuinen tyhjä tila, joka oli juuri riittävä siihen, että sen kautta ryömien me pikkupojat pääsimme vaikeuksista myös sille viimeiselle pihalle. Vaatteet olivat meillä tietenkin aina sen mukaisessa kunnossa.

Eipä siellä takapihan takapihalla sinänsä paljon nähtävää ollut. Se oli pieni neliömäinen tila, jonka maapintaan oli vuosien varrella ehtinyt keraantua ja maatua monta kerrosta vaahteranlehtiä. Ne olivat puolestaan kotoisin siitä ainoasta puusta, joka kasvoi lähellä samaa muuria, joka etupihalla erotti mainitut kaksi kiinteistöä toisistaan. Myös meidän asuntomme parveke antoi tälle kolmannelle pihalle, jonne ei päivä koskaan paistanut sen ympärillä olleiden muurien ja muiden talojen takia. Vaahtera kasvoi niin lähellä muuria, että tajusin heti puun käyttömahdollisuudet. Sen runkoa pitkin kiipeämällä pääsisi muurin harjalle ja siellä olevaa peltikattoa pitkin talon numero 7:n puolelle. Tämä asia täytyi pitää mielessä.

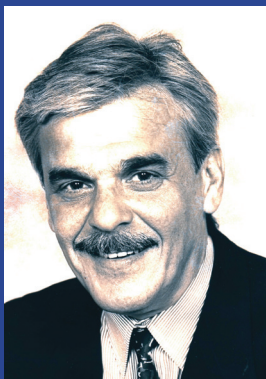
Wexa valisti minua suljetun porttikäytävän tärkeästä merkityksestä yleensä piilopaikkana, ja mikä tärkeintä: ”Emma Buenon” polttamiseen tarkoitettuna salaisena riittipaikkana.

– Emma Buenon? Mikä se sellainen on?, minä ihmettelin. Wexa näytti sisäpihalla porttikäytävään kuivumaan siirrettyä vaahteranlehtikasaa, jonka he olivat Jorkin kanssa sinne raahanneet. Wexa paljasti posket innosta hehkuen minulle suuren salaisuuden.

– Emma Bueno on meidän antama nimi niille ”sikareille”, joita me olemme broidini Jorkin ja Malmivaaran Ilkan kanssa käyneet täällä polttamassa. Ile asuu muuten tässä samassa talossa. Näitä kuivuneita vaahteranlehtiä hierotaan käsissä niin kauan, että ne ovat aivan normaalin hienotupakan kokoista murua. Sitten vain kääritään vähän sanomalehden sivua rullalle ja täytetään se ”tupakanpuuruilla”. Siitä tuleeekin sellaiset sauhut, että melkein pyörryttää, Wexa kehui. Minä puolestani katselin häntä kerta kaikkiaan ällistyneenä.

– No, se ei ole kyllä mikään ihme, myrkkyyhän tuollainen tavara on, minä puuskahdin. Vaahteranlehteä, joka on kääritty sanomalehteen? Ei, hemmetti, sellaista minä en ainakaan ikinä pistä suuhuni, minä vakuutin, johan siinä pelkän sanomalehtipaperin täytyy olla myrkyllistä, puhumattakaan nyt vaahteranlehdistä sen kanssa, minä päättelin. Vuoden kuluttua ja monen monta polttamaani Emma Buenoa myöhemmin olin jo unohtanut tämän vakuutukseni. Onneksi emme sentään vetäneet niitä savuja keuhkoihimme. Se nyt olisi vielä puuttunutkin. Kävimme tutustumassa myös kellaritiloihin. Emme kuitenkaan pelkästä uteliaisuudesta, vaan käytännön syistä. Talossamme, joka edusti tyyliltään lähinnä Jugendia, oli nimittäin niin sanotut kakluunit joka huoneessa. Toisin sanoen huoneita lämmitettiin ihan rehellisillä puuklapeilla, joita ehdinkin seuraavien neljän vuoden aikana raahata toisessa kerroksessa olevaan viiden huoneen ja keittiön huoneistoomme melko kunnioitettavan määrän. Tarkoitusta varten oli kyhätty puiden kantoteline, johon mahtui ainakin kolme normaalia miehen sylillistä klapeja. Laitteessa oli kaksi paksua puutappia, jotka tukeutuivat kantajansa olkapäihin. Näiden tappien päistä pidettiin kiinni, itse lastin ollessa lautakantaisessa kehikossaan selän puolella. Aisojen alle oli naulattu ruskealla nahalla päällystetyt tyynyt kantajan tuskia helpottamaan. Olohuoneessa, vanhempien makuuhuoneessa ja

TSADIN POIKA

Kaarlo Juhana Salokorpi rakastuu Helsinkiin, joka alkaa kouluttaa häntä kunnon tsadilaiseksi. Hän tapaa mustiinpuetun, ristejä piirtelevän naisen ja viipurilaisen asunnottoman alkoholistin, uimahallin homot ja pedofiilit, mutta alkaa perehtyä uuden kotikaupunkinsa historiaan. Tässä työssään hän saa mitä arvovaltaisimman tukihenkilön. Kansakoulun neljännen luokan hän aloittaa jo neljännessä kouluvuorokautessaan.

Mononlaiset lahjakkuudet saavat hänet pohtimaan omaa elämänasennettaan, ihmissuhteitaan ja elämännäkemyksiään. Ylivilkkaan pojan harvinaisena etuoikeutena on saada tavata joukko aikuisten heimon jäseniä, jotka tekevät hänen elämästään elämisen arvoisen

Kenraalin kahden pojan traaginen kohtalo jättää syvät jäljet sieluun. Kaarlo kavereineen siirtyy ulko-ruokintaan ja Uimastadion saa kutsumattomia vieraita. Autovanhuksen viimeinen kiusaus on Kaarlon unohtumattoman läpitunkeva kokemus, joka johtaa hänet hieman myöhemmin talonmiehen korkeakouluun. Siellä hän saa oppia vastuunkannosta ja ennen kaikkea tärkeää tietoa miehen unelmista ja niiden toteuttamisen tärkeydestä.

ISBN 978-952-92-9670-5 Ticomp Oy